

Mosolygó világitodalom

JONATHAN SWIFT, a „Gulliver utazásai” világhírű szerzője esperes volt Dublinban, ahol rövid idő alatt közismertté vált végtelen fukarságáról és zsgoriságáról. Róla mesélik a következő történetet.

Stella és Vanessa, házának „hölgyei” addig rágták a fülét, amíg végül is engedett az unszólásnak és elhatározta, inast fogad. Annak rendje és módja szerint hirdetését tett közzé a helyi lapban. Néhány nap múlva megérkezett a Swift-házhoz az első jelentkező.

— Ügyes, szorgalmas és törekvő embert keresek — szolt szigorúan a hirdetésre jelentkező fiatalemberhez —, olyat, aki főz, takarít, ellátja a lovat és a tehenet, tud kocsit mosni, vezetni, ápolja a gyümölcsfákat...

— Bocsánatot kérek, tisztelendő uram — szolt közbe az inasjelölt szerényen —, nem agyagos a föld?

— A föld nem agyagos, de miért kérdi? — csodálkozott Swift.

— Csak éppen gondoltam — folytatta szerény hangon az inasjelölt —, hogy üres óráimban esetleg vályogtéglákat készíthetnék.

Még egy kedves történet Jonathan Swiftről. Ez egyébként az angol iskolai tankönyvekben is olvasható:

Swiftnek volt egy öreg barátja, aki ünnepek alkalmából szerény ajándékkal kedveskedett az akkor már híres írónak. Rendszerint egy üveg jófajta bort és gyümölcsöt küldött a szolgájával az író-esperesnek.

Swift egyetlenegyszer sem viszonzta az ajándékot, sőt a szolgának sem adott egy pennit sem.

A szolga elmondta a kocsmában az esperes úr iszonyú fukarságát. Egy péklegény ennek hallatára 1 fontba fogadott, hogy ő borravalót kap Swifttől a legközelebbi ajándékcsoomag átadásakor. A városkában szélében-hosszában elterjedt a fogadás híre és mindenki izgatottan várta, ki nyer, ki veszít.

Végül is elérkezett a nagy nap. Húsvét vasárnap a péklegény vitte az ünnepi csomagot Swiftnak, letette az asztalra és így szolt:

— No, itt a csomag, megeheti! Alászolgája!

Swift nagy méregbe gurult a sértő hangra, de erőt vett magán.

— Nem ismerlek téged, fiam, talán új ember lehetsz Mr. Hopkins szolgálatában?

— Ha az vagyok, hát az vagyok! Alászolgája! — szolt az „alszolga” és úgy tett mintha menni készülne.

— Megállj! — förmedt rá Swift — Ügy látszik, meg kell tanítanom téged, miképpen kell illendően viselkedni, hogy ha máskor jössz, ez többé elő ne forduljon. Ül ide a karosszékembe, mintha te lennél Mr. Swift, én meg majd bejövök a csomaggal és akkor jól figyelj meg, hogy mit mondok!

— Aztán csak maga is figyelje meg jól, hogy én mit mondok — kiáltott utána az alszolga.

Swift fogta a kosarat, kiment, kopogott az ajtón, bejött, meghajtotta magát és így szolt:

— Jó napot, uram, Mr. Hopkins, az én gazdám üdvözlését küldi önnek és kéri, hogy fogadja el ezt a kis csomagot...

— Köszönöm, fiam — szolt a péklegény-Swift —, neked pedig itt ez a félkoronás, borravalónak! — s egy félkoronást nyomott az ámuló Swift markába.

Swift nevetett és egy egész korona borravalót adott a talpraesett „szolgának”.

*

BAUDELAIRE találkozott barátjával, Bauville-el. Hirtelen ezt mondta neki:

— Tudod mit? Menjünk együtt fürödni.

Bauville nem tudott ellentmondani a furcsa ötletnek. Bólintott:

— Helyes, én is épp ezt akartam.

Egy fürdőbe mentek, kadas szobát váltottak s levetköztek.

Mikor Bauville már benn ült a kádban, Baudelaire kezébe fogta Bauville összes ruháit, bezárta egy szekrénybe s kárörvendő gúnnyal szolt barátjához:

— Megállj, most felolvasom ötfelvonásos tragédiámat...

HEINE szeretett gúnyolódni a betegségeről. Egyszer, amikor egy barátja a kórházban meglátogatta, két ápolónő éppen a hordszékéből az ágyra helyezte.

— Hogy vagy? — kérdezte a látogató.

— Mint látod, nagyon jól. A nők folytonosan a tenyerükön hordoznak.

Máskor az orvos vizsgálat után így szolt hozzá:

— Kedves költőm, sokkal nehezebben köhög, mint tegnap.

— Csodálom — felelte a világhírű poéta —, pedig egész éjszaka gyakoroltam.